

cel vechi, ci omul cel nou, care este Hristos. Copilul care este botezat are posibilitatea să ajungă la această stare, să devină adică Hristos. Pe de altă parte, însă, are și posibilitatea să revină la starea dinainte de botez, chiar dacă există neștersă pecetea botezului, chiar dacă altoiul există. Ce e de facut? Altoiul există, dar este înăbușit, este slăbit. Luați aminte!

Omul poate să trăiască ca și cum nu ar fi fost botezat oricând, nu numai la un moment anume. Botezul nu se pierde, dar viața lui se derulează ca și când nu ar fi fost botezat. Un pom care a fost altoit are sorti de izbândă dacă este îngrijit mai ales în primul an după altoire, dacă este cu grijă curățat de vlăstarele trunchiului vechi și vlăstarele noi sunt lăsate să crească normal. Dacă este părăsit și nu-l mai îngrijește nimeni, va fi înăbușit de vlăstarele sălbatice. Acest lucru se

poate întâmpla și în al doilea și în al treilea an și chiar mai târziu.

Același lucru se întâmplă și cu copilul. În toată viața lui, până la apusul vieții, în orice clipă, din om al lui Hristos, care este altoit cu Hristos, care este încreștinat, oricine poate redeveni omul cel vechi, care se trage din omul căzut, din Adam cel căzut. Dar acest risc este mai mic atunci când omul este mic copil. Prin urmare, când este botezat un copil, se întâmplă cu adevărat minunea nașterii din nou, minunea altoirii cu Hristos, minunea unei noi existențe, a unei noi realități. Dar nu este suficientă această minune. Chiar din momentul acela, este nevoie de mult efort pentru a rămâne cineva unit cu Hristos și pentru a trăi întreaga lui viață așa cum a trăit Hristos.

Sursa: **Arhim. Simeon Kraiopoulos, Părinți și Copii**, vol.1, Editura Bizantină, București, 2005

PROGRAMUL LITURGIC

Sâmbătă 25 decembrie	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 26 decembrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. I Timotei 4, 9-15 Ev. Luca 19, 1-10 glas 6, voscr. 9 → Duminica a 32-a după Rusalii (a lui Zaheu) → Sfântul Ierarh Iosif cel Milostiv, Mitropolitul Moldovei → Sfinții Cuvioși Xenofont și soția sa, Maria → Sfinții Cuvioși Arcadie și Ioan

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

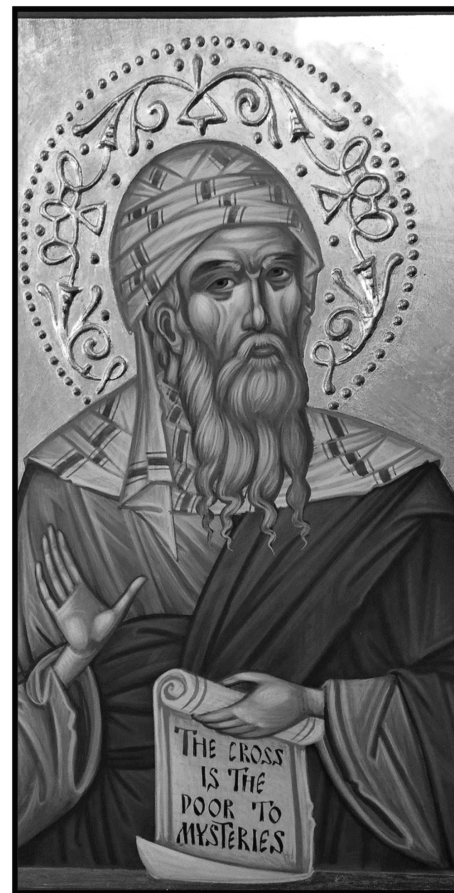
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Om bun și iubitor de Dumnezeu nu mustră pe oameni pentru rele când sunt de față, iar în dos nu-i bârfește. Dar nici celor ce încearcă să-i grăiască de rău nu le îngăduie.”

– Sfântul Antonie cel Mare

Nr. 565 / 19 ianuarie 2025

SFÂNTUL
ISAAC SIRUL
640 – 700

SĂ NE CUNOAȘTEM ȘI SĂ NE MĂRTURISIM PĂCATELE

Să ne aducem aminte de făcătorii de rele, care se dau pe ei înșiși în mâinile judecătorilor ca să fie pedepsiți pentru faptele lor. Aceștia, atunci când încep să fie chinuiți, dacă se smeresc și își mărturisesc fără întârziere nedreptatea lor, sunt pedepsiți mai puțin și, suferind acele dureri, se izbăvesc. Dacă însă rămân neînduplecați și nu vor să-și mărturisească fărădelegea, chinurile lor se înmulțesc. Iar la sfârșit, după multe suferințe și după ce trupul lor ajunge plin de răni, sunt nevoiți să mărturisească, chiar și fără să vrea, dar acum nu le mai folosește la nimic, deoarece au îndurat deja toate acele chinuri.

Căci și noi, pentru păcatele noastre cele nesăbuite, suntem predați, ca să fim miluiți, în mâinile Dreptului Judecător al tuturor

oamenilor și primim loviturile întristărilor, până când le vom mărturisi. Atunci pedeapsa se micșorează. Așadar, dacă, atunci când va veni peste noi toiagul Judecătorului, ne vom smeri și ne vom aduce aminte de nedreptățile noastre, mărturisindu-le în fața Dreptului Judecător, cu puține ispite și întristări ne vom izbăvi.

Dar se poate ca în timpul certării să ne cuprindă încăpățănarea și să nu mărturisim că noi am greșit, fiind vrednici să pătimim și mai multe, ci să aruncăm vina pentru păcatele noastre asupra oamenilor. Ba încă și asupra diavolilor, iar uneori chiar și asupra dreptății dumnezeiești, iar astfel ne scoatem pe noi înșine nevinovați.

Ne încăpățănăm și nu ne pocăim, deși știm că Dumnezeu cunoaște mai bine ceea ce ne este de folos și că dreptatea Lui se întinde peste întreaga lume și că nimeni nu este pedepsit fără să poruncească El. Deci dacă vom înfrunta întristările noastre cu o astfel de încăpățănare, orice necaz va veni peste noi, ne va aduce o mahnire neîncetată, iar necazurile noastre vor deveni și mai cumplite și vor veni unele după altele. Iar aceasta până când vom dobândi o adevărată cunoaștere de sine și ne vom smeri și vom conștientiza că am păcătuit.

Dar dacă ne vom învățoa și, siliți fiind de necazuri, vom mărturisi păcatele noastre la sfârșit, această mărturisire nu ne va folosi, de vreme ce am îndurat toate întristările și

ispitele și ne-am lipsit de mângâierea pe care o aduce pocăința.

Sursa: manastireasuruceni.md

PĂRINTELE SIMEON KRAIOPOULOS

TAINA BOTEZULUI

Este cutremurător faptul că Domnul nu numai că a venit pe pământ și S-a făcut într-un tot om, ci a trecut prin toate etapele vieții omului. Așa cum omul rămâne nouă luni în pântecul mamei sale, tot așa și El a rămas nouă luni în pântecul mamei Sale. Așa cum fiecare om se naște și crește încet-încet, tot așa și El S-a născut și a trecut prin toate etapele prin care trece un om în timp ce crește. Toate acestea nu au fost un lux sau numai un semn al iubirii lui Dumnezeu pentru om. Toate acestea arată că omul se sfințește nu într-un mod magic, într-o clipă, ci se sfințește în Hristos. Se sfințește deoarece are posibilitatea – chiar de la începutul existenței și până la sfârșitul vieții lui, în orice clipă și mereu – să fie împreună cu Hristos trupește și sufletește.

Când copilul este mic, trebuie să știm că, împreună cu acesta, și Hristos a fost copil mic. Hristos a crescut și S-a făcut mare așa cum se întâmplă cu fiecare copil. Hristos a trecut și El prin greutățile prin care trece fiecare om. Aceasta pentru ca omul să poată, din prima clipă a existenței sale, să se identifice cu Hristos, să devină una cu Hristos și să călătorească pe drumul vieții

împreună cu El. În felul acesta se sfințește viața lui, existența lui, în felul acesta devine un alt om, adică noul Adam, părăsește pe omul vechi, pe vechiul Adam.

Este ceva care se întâmplă în chip tainic și omul nu poate să-l înțeleagă. Se întâmplă tainic și se săvârșește prin Sfântul Botez. Această realitate, acest adevăr ne este amintit de sărbători și am spune, în mod special, de Sărbătoarea Epifaniei, când sărbătorim Botezul Domnului. Mântuitorul S-a botezat pentru a ne arăta că prin botezul nostru vom deveni părtași vieții Lui, vom deveni părtași sfințeniei Lui.

Fiecare creștin, din câte știm toți, își botează copilul la două-trei luni după naștere. În timpul botezului se săvârșește o mare minune, se săvârșește unirea acestei mici existențe cu Hristos – care nu numai că a venit printre noi, ci a și parcurs întreaga viață a omului și a trăit-o clipă de clipă. Ce se întâmplă după aceea, totuși, încât copilul botezat trăiește uneori ca și când nu ar fi fost botezat? De ce trăiește ca acei copii care nu s-au botezat. Ce se întâmplă? Care să fie explicația? Se botează în chip real omul sau nu se botează? Se întâmplă ceva în momentul botezului sau nu se întâmplă nimic? Și noi, cei mari, trăim de multe ori ca și când nu am fi botezați, ca și când nu s-ar fi săvârșit această minune în existența noastră, ca și când nu am fi murit în Hristos în timpul botezului, după cum vorbește

Sfântul Apostol Pavel (Rom. 6, 4) și ca și când nu am fi înviați în Hristos. Continuă să trăiască în noi omul acela vechi, care ar fi trăit în mod sigur dacă nu ne-am fi botezat.

Nu are efect botezul? Și dacă are un efect real, cum se întâmplă aceasta? Dacă are efect, de ce la cei mai mulți copii nu se observă aceasta?

Așa cum am spus, această mare taină a nașterii din nou a omului se săvârșește prin intermediul Sfințelor Taine și îndeosebi prin Botez. Dar această minune, această schimbare, această renaștere nu se întâmplă de o manieră magică. Dacă un copil a fost botezat nu înseamnă că din momentul acela va fi un copil sfânt. Chiar dacă a fost botezat, chiar dacă a murit în Hristos prin botezul său, chiar dacă a murit în el omul cel vechi și a înviaț cel nou, acest copil are posibilitatea, în fiecare clipă, să redevină omul cel vechi. Acest copil continuă să aibă posibilitatea să fie cel care a fost înainte de a fi botezat. Acest lucru este valabil până când părăsim această lume, după care starea noastră va fi una stabilă, rămâne neschimbătoare. Starea în care se va afla cineva când moare, aceea va rămâne. Cât suntem în această lume, starea noastră este schimbătoare. Este schimbătoare mai ales starea copilului și există prin urmare posibilitatea ca în fiecare clipă copilul să se schimbe, să se înstrăineze.

Prin botez, omul este altoit cu Hristos și nu mai trăiește în el omul